

med Hensyn til Spørgsmaalet om en Ministers Afgang, men det skal jeg ikke i og for sig komme ind paa, Omstændighederne staar jo saaledes, at Begrebet Kabinetsspørgsmaal slet ikke eksisterer for det nuværende Ministerium. For andre Ministerier er det saaledes, at de sige, de og de Sager vil vi sætte igjennem, ellers gaa vi af, men her kjende vi jo Ministerens Livsager; det er dem, Ministeren lader falde, og saa bliver han selv. Det er en Opfattelse, der er ganske særegen for den ærede Minister, det ligger i, at Ministerens Stilling lige overfor Parlamentet, Rigsdagen, aldeles ikke har Noget at gjøre med Landets Forfatning, med Landets Konstitution. Ministeren føler sig ene og alene som Hans Majestæts Embedsmand paa samme Maade som en Universitetsprofessor, en Postmester eller hvad man ellers vil sige; til Rigsdagen staar Ministeren ikke i andet Forhold end det, som han er nødt til, end at han, hvad der hyppigt er ham ubehageligt, er pligtig til at gaa ned i Rigsdagen og forelægge Love, samt undertiden høre paa, hvad der siges i Rigsdagen, og slet intet Hensyn tage dertil. Det Afgjørende for ham er blot Spørgsmaalet: at blive eller ikke blive, med Hensyn til Lov osv. er det ikke paa nogen Maade afgjørende for ham, hvad Rigsdagen mener. Dette System er ikke i og for sig noget nyt System, man kjender det jo fra absolutistisk regjerede Lande, men den ærede Minister maa ikke lige overfor os sige, at det ogsaa gaar saaledes til i parlamentariske, konstitutionelle Lande. Nei, der gaar det omvendt saaledes til, at Ministeriet i vigtige, konstitutionelle Spørgsmaal, i dets Livsager føler sig afhængigt af, hvad Rigsdagen, Repræsentationen, Folket, mener, om den Stilling, Regjeringen indtager. Det er imidlertid Noget, der i og for sig ikke her har Interesse; det er jo en Gang for alle afgjort, at vi staa saaledes lige overfor Ministeren, at det tager han intet Hensyn til. Men hvorfor vil Ministeren saa henvise til, hvad der sker i konstitutionelle Lande? Vi staa os dog bedst ved at glemme det og huske paa, at Danmark slet ikke er noget konstitutionelt regjeret Land. Dernæst sagde den høitærede Minister — og det synes jeg egentlig var uhyggeligere, at han ikke vilde give mig Oplysning om, hvad der vil ske, idet man ikke kunde forlange, at han skulde vise os, hvilke Kort han havde paa Haanden. Den høitærede Minister bebrejdede i Gaar Venstre, at der ikke var nogen. Alvor i dets Forhandling, og han siger nu lige overfor os, at han ikke vil vise sine Kort, hvorved han tydelig viser, at han betragter det Hele som et

Spil. Det maa dog være Meningen med den Bignelse, han benytter, han betragter det, som om det er et Hasardspil eller Thombreparti, hvorunder han ikke vil oplyse Spillerne om, hvilke Trumfer han har paa Haanden. Saaledes se vi Andre ikke paa Sagen; jeg veed ikke, om Noget af os nogeninde har været af den Anstuelse, jeg har da aldrig været det. Det er dog Landets Velfærd, det kommer an paa og gjælder om. Det er vigtige og alvorlige Sager, vi i Diebliffet behandle. Fra den høitærede Ministers Side hedder det, at vi ikke paa nogen Maade maa gaa til den Forfættelse, som Venstres Ordfører anbefalede os, fordi det kunde drage uhyre Konsekvenser efter sig, og naar man saa spørger, hvad det er for Konsekvenser, svares der fra den høitærede Minister og lige ned til det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen), at det er en Standsning i Diebliffet. Men det er os ganske ubegribeligt, at en Standsning i Arbejdet for Regjeringen staar som noget saa Faretruende, saa Frygteligt, fordi vi Alle huske, hvor dan det gik i Tjor, da man ganske rolig midt i Arbejdet uden Foranledning fra vor Side opløste Rigsdagen; man maa altsaa i Nar være kommen til en helt anden Anstuelse om Rigsdagens Arbejde. Tidligere har det ikke været saa dyrebart; nu pludselig bliver det en saa overordentlig vigtig Sag at holde Rigsdagen inde. At det skulde være en Smødefommen fra Ministeriets Side, at den har forelagt den provisoriske Finantslov strax, kan vi heller ikke ret forstaa, naar vi se hen til, hvad der skete for to Nar siden. Den Gang vidste Regjeringen saa godt at vælge den for sig belestige Tid til at forelægge den provisoriske Finantslov, og det er da for os i det Mindste ikke utænkeligt, at Regjeringen ogsaa i Nar har valgt det Tidspunkt, der for den er belestigt. Hvilke Grunde Ministeriet har haft dertil, ere vi naturligvis ikke i Stand til at have nogen Oplysning om, da vi ikke engang kunne faae at vide, hvad Ministeriet agter at gjøre, naar vi forlæste den provisoriske Finantslov. Hvorfor jeg har spurgt derom, er, fordi det vilde være overordentlig vigtigt for mig at erfare, hvad der vil ske. Jeg kan ikke komme bort fra, at naar vi høre saa Meget fra anden Side om det Faretruende ved Sagen, om det Frygtelige, der vil ske, maa vi ogsaa lægge til Grund for eller i alt Fald tage med i vor Betragtning, hvad det er, der vil ske; jeg for min Part skal ikke være uvillig til at tage imod Raison, hvis der er nogen Raison at give paa dette Punkt. Men naar vi ikke kunne faae nogen Oplysning i saa